

תיאטרון
באר-שבע

סליחות

בימוי: כפיר אזולאי

מאת: חנה אזולאי-הספרי

יעל איתן • אוולין הגואל • מעיין תורג'מן • אורלי טובלי
דרמה קומית ישראלית מרגשת

Beer-Sheva
Theatre

YOM KIPPUR

A play by Hanna Azoulay Hasfari | Directed by Kfir Azulay

תיאטרון באר-שבע
במשכן לאמנויות הבמה באר-שבע,
שד' יצחק רגר 41 באר-שבע,
טל: 08-6266444 www.b7t.co.il
חפשו אותנו ב-f

בחסות:

משרד התרבות והספורט

עיריית באר-שבע

הרשות לפיתוח הנגב
המשרד לפיתוח הנגב והגליל

מאת חנה אזולאי הספרי
בימוי כפיר אזולאי
תפאורה ותלבושות יהודית אהרון
תאורה אמיר קסטרו
מוסיקה אלדד לידור
וידאו קטיה שפלאיאביאה

בהשתתפות -
אמירה - יעל איתן
אוולין - אוולין הגואל
מלכה - אורלי טובלי
פאני - מעיין תורג'מן
שחקנית בקליפ:
תמו אוחנה - גילה בלאיש

הקלטות אולפני גלגל
טכנאי סאונד עודד גדיר
נגנים:
שרלי סבח - עוד, גיטרות אקוסטיות ונהי
שי אלון - גיטרה
אלדד לידור - קלידים, תיכונתים, מיקסים

מנהל ייצור ותפעול יואב מהרבני
מנהל טכני אופיר ספיר
מנהל הצגה שלמה לסרי
מנהל במה מוטי ברהום
עוזר במאי נתנאל אזולאי
תפעול תאורה גבי פרידריך
תפעול סאונד אייל פיש, ניר רובין
רקווזיטור רוני בקר
מלבישה יהודית אלקיים
איפור ועיצוב שיער מרינה נודל
ייצור אביזרים גילי כוכבי
בניית תפאורה אהרונם שמעון
עריכת תוכנייה שני אמור
עריכת תוכן איה קפלן
עיצוב תוכנייה סטודיו יוכי לנג
צילום תוכנייה מעיין קאופמן
צילום תמונת השער אילן בשור
משך ההצגה כשעה ו-35 דקות
(ללא הפסקה)
הצגה ראשונה 11.7.2015

אימא גדולה?

את המחזה "סליחות" כתבתי בשנת 2000 במהלך כמה שבועות טרופים. ברגע קטום אחד המקלדת שלי הפכה לפה לאחיות מלכה, אוולין, פאני, אמירה ולימא שלהן תמו. הדמויות האלה, חיו בתוכי שנים רבות והיו מכלול הפחדים שלי וחלומותיי. חילקתי אותן לדמויות. הסיטואציה הדרמטית, שבה האימא שילדה וגידלה אותן ויום אחד קמה ונעלמה, העניקה להן אפשרות לצאת למסע חיפוש פיזי ומטאפורי. זה אפשר להן לגלות כי לכולן הייתה אמנם אימא ביולוגית אחת אך אימא פסיכולוגית אחרת. זו הייתה תובנה מרגשת.

מרגש עוד יותר היה לראות אותן, לראשונה בחייהן, נחשפות לסיפור שלה מתמודדות אתן, ומפסיקות לצפות ממנה שתהא האימא הגדולה, הכול יכולה, המתחשבת, הכנועה, הסבלנית. פעם ראשונה בחיי ראיתי, באמצעות הדמויות אותן בראתי, את בת דמותה של אימי, את תמו אוחנה לא רק כאימא אלא כבן אדם. ואז הסתבר שיש עוד עשרות אלפי "תמו אוחנה" בישראל.

בספירה הציבורית הציף המחזה את הדילמות והכאבים של משפחה מרוקנית אחת שעלתה לישראל ואיבדה בה את הערך הכי מקודש שלה - המשפחה. האחיות לבית אוחנה חוו על בשרן את תהליך המעבר מחברה מסורתית לחברה מודרנית והציגו את תג המחיר ששלמו העולים החדשים בכלל ויהודי ארצות האסלאם בפרט, תמורת הרצון להיות חלק מעם ישראל השוכן בארצו.

התובנות החברתיות שרכשתי באותן שנים אפשרו לי להעניק לאמי את הזכות לעשות מעשה חתרני כנגד הממסד הציוני. מעין תיקון קל על העוול של הזנחה תרבותית, כלכלית, ואנושית שעשה הממסד באנשים כמוה כששלח אותם בזמנו לאייש מקומות נידחים כ"נתיבות". כשהמחזה עלה לראשונה אף אחד לא שם לב למעשה החתרני הזה. לכן, על רקע מגמת התחזקות המחאה החברתית מזרחית בשנים האחרונות מעניין לבחון את השינויים, בימים אלה כשנושא הדיור הציבורי עומד על סדר היום הציבורי מקבל האקט הזה כמדומני, משמעות מחאתית מחודשת וחזקה יותר.

למרות שניכרת מגמת שיפור עדיין אפשר לקבוע שגם היום אין התיאטרון הישראלי שופע מחזות שמספרים את הסיפור המזרחי בישראל. אני שמחה וגאה להיות בין הקולות שעושים זאת כבר שנים רבות.

המחזה עלה שוב ברומניה לפני שנה בשני תיאטראות שונים. וכמו בשנת 2000 ישבו להקות של אימהות ובנות שבכו וצחקו יחד אתי. שוב התברר לי שהאישי הוא פוליטי ואוניברסלי.

כולי תקווה שגם היום אוכה לראות להקות של אימהות ובנות, מכל העדות, שיבואו להתרגש אתי ועם היוצרים הנפלאים של ההצגה הזו.

באחת הסצנות במחזה "סליחות" האחות אוולין, דתייה ואם לשמונה בנות, מטיחה האשמות באם המשפחה שנעלמה. אוולין מטיחה, במונולוג כואב, האשמות בדבר חוסר תשומת ליבה של האם אליה, וחוסר תמיכתה באוולין הילדה, כתלמידה בבית ספר. האחות הבכורה מלכה אומרת לאוולין, בעקבות האשמותיה אלו- "תתביישי לך, את הנשמה היא נתנה בשבילך", ואוולין משיבה- "בשבילך מותק, לא בשבילי, אותי היא זרקה לפנימייה בבני ברק".

חנה אזולאי הספרי מפרקת במחזה זה את התפיסה הרווחת ביחס למשפחה המרוקאית "החמה", המלוכדת. חשבתי שזו נקודה טובה ממנה ניתן להתחיל לדבר על המחזה הבוחן "מבפנים" את מבנה המשפחה. הוא עושה זאת עם הרבה הומור, גם הומור עצמי כמובן. אולם העיקר, בעיני, היא התחושה כי המחזאית ממאנת להישאב אל הדימוי החיצוני, השטחי הרווח. אני חושב שאפשר היה למקם את ארבעה האחיות הללו, שעקב נסיבות חייהן בקושי מכירות אחת את השנייה, בכל מקום אחר.

אין ספק שלקונטקסט החברתי והגיאוגרפי יש השפעה עצומה ומכרעת על מחזה זה, אך עדיין, הקומיות והאנושיות שבו אינן ייחודיות לעדה כזאת או אחרת, או מחויבות לדימוי כזה או אחר.

נקודת מבט נוספת שעניינה אותי במחזה היא תוצאותיה של "תרבות ההגירה" בכלל, ושל העלייה ממרוקו בפרט. מה שחלק מהבנות מפרשות כהזנחה של האם, או אפילו "רוע", הולך ומסתבר לאורך המחזה כמפגש בלתי אפשרי בין התרבות ממנה הגיעה האם לבין "התרבות חדשה" אתה היא באה במגע, אותה תרבות, שבנותיה, בניגוד אליה, אימצו כבר מגיל צעיר. נדמה לי, שהדבר נכון לגבי כל חברת מהגרים. למעשה, יש להניח כי מרבית העולים שהגיעו בגלי ההגירה למדינה ולמדינה שבדרך חוו על בשרם דיסוננס דומה. מעניין שהמחזה מטפל בבית ובמשפחה המפורקת הזו ללא סנטימנטליות יתר ובכל זאת, ניתן להרגיש בו גם רגעים של געגוע.

נזכר פתאום בסבתא עינ'ה
מספרת לי בעברית מרוקאית
על בעלה. סבא שמעון
שאני מכיר רק מכמה תמונות
שבקצו קסקט
צרכתי מעורב לראשו,
כשהם ירדו מהאנזה
עם שתי ילדות קטנות והתבקשו
לעלות לאוטובוס שיגיה אותם
לביתם החדש.
סבא שמעון סרב לעלות
עד שהבטיחו לו שהוא מניע משם
לירושלים
ולא מטעמי קדש.
מטעמי מרדכי
אח שלו שחי במוסקבה.
לכבוד השתכנע ועלה
לשאמרו לו שגבעת עדה
היא מרחק הליכה
לירושלים.
ואחרי ארוחת ליל ששי
ישא את ביתו
וכששאצו אותו -
שמעון. לאן הלך?
ענה - לבקר את אח שלי.
ואיך צחקתי אני
כששמעתי את זה אז כשהייתי ילד.
למרות שלא ידעתי
אם סבתא עינ'ה בוכה או צוחקת.

חתונה מרוקאית | ארוז ביטון *
 © מתוך הספר "מנהג מרוקאית" 1976
 מי שלא היה בחתנה מרוקאית.
 מי שלא שמע את סבתא פרחת
 מספסלת את מקמת הערנן באזני הכלה והחתן.
 מי שלא ישב על הארץ על כסות פוך וכרי אטלס.
 מי שלא בצע את הלחם בשהי ידיו
 מי שלא חפן בידיו סלט נזול
 וקנח ושתף את פיו ביו ממרקש.
 מי שלא נשם את המית הנעורים של נערותינו.
 מי שלא היה בחתנה מרוקאית.
 המה קר בריטס
 בוא כנס
 אל מהומות החזה
 שלא המית אף פעם.
 * חתן פרס ישראל לשירה ולספרות תשע"ה

עין אחת למזרח ועין שניה למערב | ד"ר מירב נקר סדי

נדמה שבעולם כולו אין חטא נורא יותר מנטישתה של אם את ביתה וילדיה. כל כך נורא הוא החטא עד שיחוסו למושג "בחירה" הוא כמעט בלתי נתפש. שייכותה של האם לבית וילדים היא קודש קודשי הקודשים, גם בחברה חילונית גמורה. מכל הנשים בעולם דווקא תמו אוחנה, אישה בת שמונים מעיירה דרומית נידחת, קמה בבוקרו של ערב יום הכיפורים ונעלמת, חולפת עם הרוח. מה לתמו אוחנה ולפמיניזם? מה לפמיניזם ולמי שהיא כל כולה התגלמות ההיפך שלו? על פי כל אמות המידה המערביות אישה פמיניסטית לא נראית כמו תמו, לא מדברת כמו תמו, לא מתנהגת כמו תמו. תמו אוחנה, כל מה שנקשר בשמה ובה--שבטיות, מסורתיות, מזרחיות--הוא ההפך הגמור מפמיניזם. האם אפשר להבין את בחירתה הקיצונית לנטוש את ביתה ואת ילדיה בערוב ימיה כבחירה פמיניסטית?

מאז הגיעה לארץ, בשנות החמישים של המאה הקודמת, התמקמה תמו בצמתים מורכבים של דיכוי, אי שוויון, הדרה והתנשאות. כאישה, היא נתפסה כשירה לטפל בענייני הבית והילדים בלבד ונאלצה להתמודד עם גחמות שתלטניות ובוגדניות של בן זוגה. כמזרחית, היא חיה בחברה שראתה בתרבות שלה בעיה, סוגיה הדורשת תיקון ושיפור. מאז הגיעה ארצה הפכה התרבות העשירה שלה לטעונת טיפוח. סיפור חיה של תמו מוכיח בצורה הגולמית ביותר כי לא ניתן לדבר על דיכוי נשים באופן כללי, וכי יש להבינו בקונטקסט של דיכויים כפולים וחופפים.

מהמערכה הראשונה של ההצגה סליחות ועד סופה, תמו אינה שם כדי להסביר את עצמה. בהעדרה, היא מבקשת מארבעת בנותיה לדבר בשמה על מושגים של דיכוי ושל שחרור. היא מקבצת אותן בבית ילדותן בבוקרו של ערב יום הכיפורים, ומאלצת אותן לדבר דווקא שם, רחוק מהבתים החדשים שבנו לעצמן, על מעשיה ועל מעשיהן, על בחירותיה ועל בחירותיהן. ובתוך התפאורה האחרונה שארגנה להן אמן, הן מדברות. כל אחת בדרכה וארבעתן יחד אומרות את מה שבשבילו לא היו לתמו מילים- לא בעברית ולא במרוקאית. הדיבור שלהן יוצר שפה נשית ופמיניסטית חדשה, שמילים חדשות במזרחית ובמערבית משמשות בה בערבוביה.

על פניו, אף לא אחת מארבעת בנותיה של תמו מייצגת את מה שנהוג ליחס למושג פמיניזם במובנו המערבי. מלכה, הבת הבכורה היא אישה תלוית וחסרת ביטחון. אוולין החרדית מוכנה למות ממש על מזבח הולדת הילדים. פאני, הבת השלישית, משתמשת בגופה ככלי דרכו היא מתנהלת בעולם ואמירה, הבת הצעירה של תמו מרגישה בעיר הפמיניסטית הראשונה חלולה וריקה.

השילוב בין סיפור חייה של תמו לסיפורן של ארבעת בנותיה של תמו מוכיח כי המודל הליברלי מערבי, זה שבמרכזו מצוי אינדיבידואל אוטונומי, הנלחם בכוחות החברתיים ובורא את עולמו כשהוא בועט בקהילה ובחברה מדכאת, אינו המודל היחיד דרכו בני אדם בכלל, ונשים בפרט, מבינות את המושג שחרור. במקום הדיבור המערבי שבמרכזו ניצבת הדיכוימומיה הברורה בין שחרור לדיכוי, בין נאורות לנחשלות יש משהו קליל כמעט, לא עקבי, ולא דידיקטי באופן שבו ארבעת האחיות לבית אוחנה מגיבות לדיכוי הנשי שהן חוות. במקום הזווית המערביות החדות והישרות הן רוקמות ערבסקות מפותלות ודרכן עוברות, כל אחת בדרכה, את מסע החיים שלה.

כך, בתוך דירת השיכון בעיר הדרומית, הרצון הקיצוני של מלכה בקשר אינטימי עם גבר הופך מובן ולגיטימי ולא מתפרש כתלות שיש להשתחרר ממנה. שם, ההתעקשות של אוולין להביא עוד ועוד ילדים לעולם אינה עיוורון פמיניסטי כי אם סוג של כוח. דווקא בבית של תמו, השימוש הוולגרי שעושה פאני בגופה מייצג חוכמה וערמומיות ולא כניעה למודל פטריארכלי. ושם, קרוב לקבר של הבאבא סאלי, חוסר שביעות הרצון של אמירה מלהיות אטום בודד חסר קהילה ותחושת שייכות צועק כי אם חופשי זה לגמרי לבד, לעיתים טוב לו לאדם להיות קצת פחות חופשי. המבט הכפול של בנותיה של תמו, דור שני למזרחיות ישראלית הוא מבט ששחרור ודיכוי מהבהים בו בזמן. עין אחת למזרח ועין שניה למערב, הן מבקרות גם את המודל הזה וגם את המודל הזה, מצויות בשני המודלים בעת ובעונה אחת ובאותה נשימה, גם מחוץ לשניהם.

סיר מבעבע | נתנאל אזולאי

הגשם שהתדפק על חלון חדרי עת הייתי תלמיד תיכון, הקיץ את שנתי במפתיע ומיד התעורר בי חשק עז להישאר בבית תחת השמיכה על חשבון יום הלימודים. אמי, שכל אהבתי נתונה לה, התעוררה כמחצית השעה לאחר מכן וביקשה ממני להתארגן לבית הספר. "אני לא מרגיש טוב", החוויתי לעברה בפרצוף חמוץ כמבקש להתחנן אליה שתרשה לי יום אחד בחיקה.

וכשבחוץ סופה קודרת וגשם מתעופף ונדבק לחלונות הבתים החמים בירושלים, עיר הולדתי, החליטה אמא לזוותר על יום עבודתה, כמבקשת להישאר בבית יום אחד, בחיקי. בעודי מצחצח שיניים, אזוניי עדות לרעש הסירים והכלים שאימי הוציאה מהמטבח המקולף והדהוי. היא פרסה על השיש הישן ירקות מכל הבא ליד, חתכה אותם בעדינות משגעת, העמידה הסיר על הגז והחלה זורקת את הירקות לתוכו. כמו באהבה, אין מידתיות וכמות מדויקת לתבלינים שהוסיפה אימי - פה מלח, שם כורכום, קצת פפריקה, פלפל שחור והכל מתערבב לכדי מרק שכולו תערובת של טעמים מנוגדים. לכולם יש מקום.

והנה אני היום, אדם בשנות בגרותו, רוצה ולא רוצה לחזור הביתה. מתגעגע ולא מתגעגע הביתה. מבעבע כמו סיר המרק שאיים להציף את הבית באותו חורף סוער כמה שנים אחורה. כשרגליי דורכות בבית הוריי, זה מבטיח לי התמודדות לא פשוטה עם חוויות וזיכרונות, ופי מתמלא בטעם וריח של אותו סיר מרק של אמא, שאין שני לו. בסתר לבי אני יודע, שאין ולא יהיה כמו הסיר המבעבע של אותו יום בחיקה של אימי, שלפרקים געש ואיים להציף את הבית ולפרקים נח ורתח ורקח את טעמו המיוחד של המרק שתמיד ישב לי בפה. בסתר לבי אני יודע, שביקור בבית משפחתי מבטיח לי מנה גדושה של חוויה אמביוולנטית, מבלבלת, עשירה בזיכרונות שבהם טמונים כאב ושמחה גם יחד. וממש כמו באהבה, אין מידתיות וכמות מדויקת לרגשות שצפים בי - פה כאב, שם חמלה, קצת כעס, קורטוב של שמחה, קמצוץ של חום ומקום לסליחה. בית הוריי הוא המקום שממנו באתי והמקום אליו אני חוזר בלי לדעת מדוע ולמה. אולי כי הבית, כמו ההבטחה של השמש לשקוע ולזרוח כבר מיליון שנה, תמיד יקיים את הבטחתו להיות שם.

החוויה שלי מצאה את מקומה בהתמזגות בלתי מוסברת עם ההצגה 'סליחות', שטומנת בחובה את ההכרה וההכרח בקיומו של בית - לא משנה איזה בית, באיזו מתכונת הוא מתקיים, איך הוא נראה, אילו צבעים עוטפים את קירותיו וממה הוא מורכב - לכל איש יש בית כשם שלכל איש יש שם. הבית הוא לא רק נוף, מולדתך, הוא גם המקום שתמיד יהיה שם, גם כשהוא מט ליפול. ארבע האחויות בהצגה 'סליחות' חוזרות הביתה, לא רק כדי לחפש את אימן, אלא כדי לחפש את עצמן במקום שהיה הבית שלהן. כל אחת היא תבלין מנוגד שמגיע ממקום שונה, והן כשלעצמן רוקחות בסיר את אותו טעם מוכר שהוא הבית. ואין טוב מזה.

"אין לי בית אחר" | מעיין תורג'מן, שחקנית

פאני, הדמות אותה אני משחקת היא אשת עסקים בת 37 שחיה את חייה במרכז הארץ מאז שהועזבה מביתה בגיל צעיר. במחזה היא אומרת: "אין לי בית אחר, אני צריכה בית, אני עייפה". למרות קשיי הילדות בביתה של פאני, הבית בנתיבות עדיין מסמל משפחתיות, והחזרה אליו, גם אם כפויה, מובילה את אשת העסקים השאפתנית להתמודדות עם הכמיהה אל הבית והשורשים.

התחושות האלו של פאני מוכרות לי מאוד. עוד בקריאה הראשונה של המחזה חשתי הזדהות עמוקה עם היחס האמביוולנטי הזה בין הבית, המשפחה והחיים בפריפריה לבין המסלול השאפתני שלי כשחקנית בתל אביב. גם אני, כמו פאני, עשיתי דרך ארוכה מהפריפריה אל המרכז. בדרך ניסיתי ללבוש את הבגדים והמסכות של המרכז ולהסתיר במעט את עורי, כאישה מזרחית מהפריפריה.

אבל הפריפריה תמיד איתנו. אחותה של פאני אומרת לה במחזה: "את מדברת כל כך יפה אחותי, את בטוחה שאת פרוחה?" ופאני עונה לה: "במאה אחוז". עכשיו עם התעוררות השיח המזרחי הפמיניסטי, אנחנו מקבלות ומאמצות את השורשים שלנו, שהם אלו שנותנים לי כח לדבר היום, ליצור ולהסתכל בצורה יותר מורכבת על החברה שבה אני חיה. פאני היא חלוצה ואני בעקבותיה. כשהייתי בכיתה ד' אמרתי לאמא שלי שכשאגדל אשנה את שם המשפחה שלי מ"תורג'מן" ל"מן", והיום, אני שומרת על ה"תורג'מן" מכל משמר ולא נותנת גם לשם המשפחה האשכנזי של בן זוגי להאפיל עליו.

כשפאני חוזרת הביתה, היא מתמודדת עם שלוש אהיותיה ובהן משתקפות הדרכים שבהן לא בחרה. השוני הגדול מעמיד את פאני וגם אותי מול שאלה מרכזיות בחיינו כנשים בעולם גברי. עולם שבו נשים מוצבות במלכוד שדורש מהן לקחת אחריות יתרה על המשפחה וגידול הילדים אך עם זאת להתמודד כ"שוות" בעולם הקריירה הגברי. הכמיהה למשפחה ולאמהות עומדת למול עיני בכל ארוחת שישי כשאני מגיעה לבית אימי, פוגשת את אחותי ואת חברות הילדות שלי. כמו פאני, אני רוצה להיות אמא אבל מתקשה לקבל את הדרישה ממני כאישה לזוותר על עצמאות והצלחה אישית.

כשקיבלתי את התפקיד שמחתי מאוד שעם השאלות האלו אני צריכה להתמודד. יש משמעות רבה בעיני לתיאטרון נשי מזרחי שמציג בבאר שבע ונוגע בשאלות שמעסיקות אותנו. עבורי תיאטרון הוא לא "לחם ושעשועים", הוא מרָאָה שמאפשרת לנו לחשוב על החיים שלנו כאן ומעורר אותנו לפעולה ולשינוי מציאות.

כפיר אזולאי | במאי

בוגר תואר ראשון ושני במגמת בימוי, החוג לתיאטרון אוניברסיטת תל-אביב. במאי וכותב מוסיקה לתיאטרון. זוכה מלגת קרן שרת וזוכה פרס במאי מצטיין ע"ש יוסף מילוא על בימוי ההצגה "אלקטרה".

תיאטרון הקאמרי: "אלקטרה".
 תיאטרון בית ליסין: "מימונה".
 תיאטרון הבימה: "הכיתה שלנו" (פסטיבל תיאטרון קריאה פולני), "הדה גאבלר".
 תיאטרון באר-שבע: "קן הקוקייה", "נורה", "חבלי משיח".
 פרינג' והפקות אחרות -
 גודמן בית ספר למשחק בנגב: "חתונת הדמים", "ציד המכשפות", "משחזי הסכינים הסיני", "חפץ". סטודיו יורם לוינשטיין: "דפוק ת'זר", "טרורזים", "מלחמה".

תיאטרון האוניברסיטה: "תמונות צייד מבוואריה תחתית", "אהבתה של פדרה".
 תיאטרון צוותא: "אחד משלנו" (פסטיבל עתיד התיאטרון), "היום של סבתא" (פסטיבל זעקי ארץ אהובה).
 תיאטרון הסמטה: "mensch meier", "מעלית שירות", "ציד עכברושים".
 כתיבת מוסיקה -
 תיאטרון הסמטה: "אסקוריאל". תיאטרון ערבי-עברי ביפו: "נחיתת אונס".
 תיאטרון צוותא: "אויב בחדר" (תיאטרון קצר), "יהלי". תיאטרון קריאה בית ליסין: "שיקול מוטעה".

חנה אזולאי-הספרי | מחזאית

נולדה בישראל למשפחה מרובת ילדים שהגרה ממרוקו ב 1959. רוב יצירתה מתמקדת בשאלת הזהות המזרחית ומעמד האישה המזרחית. הייתה ממקימי התנועה "הקשת הדמוקראטית המזרחית" שפועלת לשינוי מעמדם של המזרחיים בישראל.

במהלך 25 שנות עשייה גילמה תפקידים ראשיים ומרכזיים בתיאטרון בקולנוע ובטלוויזיה הישראלים. פעמיים כלת פרס האקדמיה על משחקה בתפקידים ראשיים ("נאדיה" ו"חולה אהבה משיכון ג"). כלת פרס שחקנית מצטיינת בפסטיבל ירושלים 2008 על תפקידה בסרט "שבעה". כלת "פרס המבקרים" פסטיבל חיפה 2009 על תפקידה בסרט "שבעה".

כתבה את התסריט לסרט "שחור" ("sh'chur") ואף שחקה בו - הסרט השתתף זוכה לפרסים בפסטיבלים רבים ביניהם פרס אופיר לסרט השנה, פרס מיוחד בתחרות הרשמית של פסטיבל ברלן, פרס ראשון בפסטיבל "סאן סבסטיאן" ופרס התסריט בפסטיבל "טרויה".

כתבה את המחזות "בטולות שידוך" ו"סליחות" (מועמדות לפרס מחזאית השנה) ו"מימונה".

המחזה "סליחות" עלה בשני תיאטראות ברומניה: בתיאטרון Tes בבוקרשט רומניה וב- North Theatre of Satu Mare.

הייתה היוצרת הראשית של שתי סדרות דוקומנטאריות "הפועלות" (על פועלות במפעלים) ו"אימפריה קטנה שלי" (על העצמת נשים ויזמות עסקית). כתבה, בימה והפיקה את הסרט "אנשים כתומים" עליו זכתה ב"פרס חבר השופטות" בפסטיבל הנשים ברחובות 2013.

שמשה כלקטורית לתסריטים בקרן הקולנוע הישראלי בשנת 2014. במרץ 2015 הופיעה עם סרטה "אנשים כתומים" בוועידה הבינלאומית למעמד האישה באו"ם ונשאה נאום נגד התופעה של "נישואי ילדות".

אלדד לידור | מוסיקה

כותב ומעצב מוסיקה להצגות, סרטים, פרסומות, מוזיאונים ומולטימדיה. בוגר המגמה לקומפוזיציה באקדמיה למוסיקה בירושלים. מלמד עיצוב מוסיקה בסמינר הקיבוצים.

בין עבודותיו בתיאטרון - תיאטרון הבימה: "אלוף הבונים", "מלכת היופי של לינאן", "רכוש נטוש", "מראה מעל הגשר", "מחילה", "הבחורים בדלת ממול", "הדה גאבלר". תיאטרון בית ליסין: "מקווה", "מירלה אפרת", "אחד משלנו", "הזוג המוזר", "מי מחד מוירגיניה וולף", "אשה בעל בית". תיאטרון הקאמרי: "הבדלה", "מותו של סוכן", "ביבר הזכוכית", "דמוקרטיה", "מהגר עובר ושב", "אלקטרה". תיאטרון חיפה: "הדוכסית מאמלפיי", "עיר חופשית", "הנכד", "גיבור הלובי". תיאטרון החאן: "מידה כנגד מידה", "האם הטובה". תיאטרון באר-שבע: "באטרפליי", "זינגר", "המתחזה", "איפיגניה", "חבלי משיח", "בית ברנרדה אלבה". תיאטרון לילדים ולנוער: "מסך הברזל", "פילים לא רוקדים בלט", "אורי", "שרה גיבורת נילי". תיאטרון המדיטק: "קרשינדו", "צבע הפנינה", "המאהוב מכיתה ו'". פסטיבל תיאטרונטו: "שעת הנעילה". פסטיבל עכו: "טרנקילה" (2007). קיבל את פרס מרגלית על המוסיקה להצגה "נשיקת אשת העכביש". הוציא 3 דיסקים אינסטרומנטליים, האחרון שבהם "Closer".

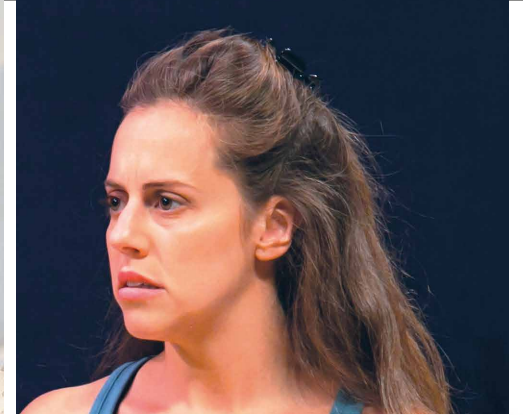
קטיה שפלאיאביאה | וידאו

לידת מוסקבה 1974. בוגרת החוג לקולנוע וטלוויזיה במכללת הדסה ירושלים. עובדת כעורכת וצלמת כבר 15 שנה. בין עבודותיה סרטים דוקומנטריים אשר זכו בפרסים בפסטיבלים. עבדה בטלוויזיה ובמוזיאון תל-אביב בתור צלמת ועורכת. מולטימדיה לתיאטרון: "אורפאוס במטרו" 2008 תיאטרון "מלנקי" בפסטיבל ישראל. תיאטרון הקאמרי: "איש קטן, מה עכשיו".

נתנאל אזולאי | עוזר במאי

בוגר הסטודיו למשחק של יורם לונשטיין 2012. שחקן, עוזר במאי ועיתונאי. כותב טור אישי במאקו. עוזר במאי בהפקות - תיאטרון המדיטק: "הקיץ של אביה", "הידי בת ההרים", "מושלמת". תיאטרון אורנה פורת: "פסטיבל החיות", "חברים על הגשר", "אליעזר". כשחקן - תיאטרון המדיטק: "אמיל והבלשים", "מומו", "הכיתה המעופפת". אנסמבל "עיתים" של רינה ירושלמי בשיתוף תיאטרון הקאמרי: "שרוליק". תיאטרון החאן: "הרופא הטוב", "טלמאכוס קליו". טלוויזיה: "בני ערובה" ערוץ 10. קולנוע: סרט גמר של סם שפיגל "שבחי היום" ייצג את ישראל בפסטיבל ברלין 2013.

יהודית אהרון | מעצבת תפאורה ותלבושות

ילידת ליטא. בוגרת החוג לאמנות התיאטרון באוניברסיטת תל-אביב, ביה"ס לאמנות בוילנה וביה"ס לציור של פרופסור אירנה ברילוב. זוכת פרס על שם ארנון אדר 2007.

בין עבודותיה כמעצבת תלבושות - תיאטרון באר-שבע: "רק אתמול נולדה", "למה לא באת לפני המלחמה", "נורה", "פרח השכונות". אנסמבל עיתים בשיתוף תיאטרון הקאמרי: "הרצל", "הדיבוק", "המלך הולך למות", "הטייפ האחרון של קראפ", "שלוש אחיות". תיאטרון הקאמרי: "בעל למופת", "נתן החכם", "מאה". תיאטרון החאן: "גן הדובדבנים", "אהובת הדרקון", "חוקר פרטי". תיאטרון גשר: "בין לילה ובין שחר", "וואסה". תיאטרון חיפה: "דוכסית של אמלפיי". תיאטרון בית ליסין: "סיבת המוות", "טניה עולה חדשה". תיאטרון המדיטק: "מומו", "הכיתה המעופפת", "הידי בת ההרים".

כמעצבת תפאורה - תיאטרון באר-שבע: "קן הקוקייה", "הכול אודות חוה", "הכל בגן", "בין חברים". תיאטרון הבימה: "הדה גאבלר". תיאטרון המדיטק: "מלך היהודים". גודמן בית ספר למשחק בנגב: "לצאת מכאן", "שינדלה".

כמעצבת תפאורה ותלבושות - תיאטרון הקאמרי: "חורף מתחת לשולחן", "הפארסות של ציכוב", "העשירייה הקאמרית", "דולי סיטי". גודמן בית ספר למשחק בנגב: "שונאים סיפור אהבה", "סוניה מושקט", "חתונת הדמים", "חשיבותה של רצינות", "המערה של סלמנקה". הסטודיו למשחק בהנהלת יורם לונשטיין: "אנה קרנינה", "תרו ראהקן", "אחרי הגשם", "סיבוב מסוכן" ועוד...

אמיר קסטרו | מעצב תאורה

מפיק תיאטרון תמונע לשעבר. מנהל טכני ומעצב תאורה של פסטיבל המחול "בין שמיים לארץ" 2013-2015. מעצב תאורה של פסטיבל הצגות ילדים בהרצליה, חנוכה 2014. בין עבודותיו - תיאטרון תמונע: "פנים אחרות", "מלטינג פות", "פרדוקס", "knit and clean", "רגעים", "הגוף האחר", "שיעור לדוגמא". מרכז הבמה ירושלים: "ותכתוב", "לעשן כמו גבר", "טיסה לורגיניה", "ככה זה", "המוקיון", "אין לי שם כי אין לי ילד", "גולום", "צומחת", "הכניסיני תחת כנפך". מחול: פסטיבל מחול אינטימאנס 2013, "עפר", "מגעים", "טיוטות", "Shifters", "חיים מרוצפים", "כשהדוב מתעורר", "אקורדינג טו לואו", "גברת פול", "אהבים ערבים", "Calipers", "אמורפופילה ואמביפוביה". פסטיבל עכו: "דרקון הזהב", "סתיו". בני ספר למשחק: "שונאים סיפור אהבה", "מלחמה", "שושה", "אורפיאוס בשאול", "המאהב", "לא אני", "שבע ילדות יהודיות".

מעין תורג'מן | פאני

בוגרת סטודיו למשחק יורם לוינשטיין מחזור 2012. זוכת שש מלגות שונות בסטודיו של יורם לוינשטיין וזוכת השחקנית הטובה בסרט "הרחק מהעידור", פסטיבל הסרטים גנט, בלגיה. בין תפקידיה בתיאטרון - תיאטרון באר-שבע: "פרח השכונות", "איזה יופי". סטודיו למשחק יורם לוינשטיין: "טרוריסם", "ילד, הנה ציפור", "בן לוקח בת". תיאטרון המדיטק: "מומר". טלוויזיה: "הפרויקט". קולנוע: "פרובע" (סרט קצר), "הרחק מהעידור" (פיצ'ר).

אורלי טובלי | מלכה

בוגרת בית צבי בית הספר לאמניות הבמה 1990. מלמדת תיאטרון ומשחק. מנחת סדנאות משחק בבתי ספר עם נוער בסיכון. מלמדת הגיה בתיכון ויצו חיפה. בין תפקידיה בתיאטרון - תיאטרון הבימה: "גברת פירס". תיאטרון חיפה: "טיפול בטנגו". תיאטרון באר-שבע: "הנסיכה והרועה", "מהומה רבה על לא דבר", "צייד המכשפות", "אנה פרנק", "זינגר", "יתוש בראש", "בית ברנרדה אלבה". תיאטרון הספרייה: "מורתנו היקרה", "ביחידות עם כולם", "השפעת קרני הגמא", "פאניקות קטנות". תיאטרון ארצי לנוער - לב ירושלים. תיאטרון אורנה פורת לילדים ונוער: "בית משותף", "ססגוניה", "השיר שבלב", "רכבת ההצלה". תיאטרון הקיבוץ: "תרנגול כפרות". תיאטרון הנדנדה: "פינוקיו", "הילד שאהב את הירח". תיאטרון העברי: "ילדי הצל". הפקה עצמאית - "מסע בג'ונגל" (משחק והפקה). פסטיבל עכו: "אלקטרה". בפרינג' - תיאטרון תמונע: "מעשה בטבעת", "אדיפוס הסיפור האמיתי". תיאטרון תה"ל: "קיץ אחרון", "חדירה", "הכל אודות אמא". קולנוע: "שחור" בבימוי שמוליק הספרי. טלוויזיה: "כן או לא", "מיי פירסט סוני", "לבנה יקירתי", "אחרי החגים".

יעל איתן | אמירה

בוגרת לימודי משחק בסטודיו למשחק ניסן נתיב תל-אביב 2010. זוכת פרס התיאטרון לשחקנית מבטיחה 2012. בין תפקידיה בתיאטרון - תיאטרון באר-שבע: "בוגד", "למה לא באת לפני המלחמה", "איפיגניה", "בין חברים", "בית ברנרדה אלבה". תיאטרון לילדים ונוער: "לקפוץ מעל העננים" - תיאטרון הנפש, "הרפתקה בחולות" - אורנה פורת. טלוויזיה - "חטופים", "מבצע קיפוד", "גירושם נפלאים", "האי", "אולי הפעם", "החברים של נאור", "DIG".

אולין הגואל | אולין

בוגרת הסטודיו למשחק מיסודו של יורם לוינשטיין. זוכת פרסי האקדמיה לקולנוע: פרס שחקנית משנה 2008 עבור "שבעה" ופרס שחקנית ראשית 2011 עבור "אחותי היפה". בין תפקידיה בתיאטרון - תיאטרון הקאמרי: "חמוץ". תיאטרון באר-שבע: "פרח השכונות". פסטיבל עכו 1995: "שרשרת פנינים לבנה". "חלק אינטגרלי". "הגליל והתחתון". טלוויזיה - "תנוחי", "שנות השמונים", "ילדי ראש הממשלה", "המשאית", "החבר'ה הטובים", "פיק אפ", "אורים ותומים", "ילדות רעות", "עוד משפחה וחצי", "המובילים", "הנפילים", "כתב פלילי", "שוברי גלים". קולנוע - "אחותי היפה", "סוף העולם שמאלה", "שבעה", "סיפור גדול", "כבוד", "לחיות מחדש", "סיפור קיץ", "אמא ו", "גט".

חברי אגודת ידידים לשנת 2015
(לפי סדר הא"ב)

שחקני התיאטרון לעונה 2014-2015
(לפי סדר הא"ב)

מייסדים:
דוד בן סימון, מנכ"ל - מכתשים מפעלים כימיים בע"מ,
חני ונעים בצון - DSI תעשיות סיליקה דימונה, אורית
גרינברג, הקהילה היהודית של מונטריאול - CJA
Federation, חגית ואלי להב,
לוצאטו את לוצאטו בע"מ, מתן שירותי בריאות בע"מ,
אלה ורון פלד - DSI תעשיות סיליקה דימונה

תום חגי
אבני תום
אגוזי שי
איתן יעל
אפשטיין עמית
ביטרמן רון
בן זקן לירון*
ברובינסקי ירון
ברנד מיכל
גולן שירי
גור רבקה
גורן ליאת
דנון ענבר
הגואל אהרון
הרוש אלירן*
הררי אביגיל
וינברג מיכל
וינו-אלעד שרית
זוהר עופר
טובלי אורלי
ינאי מיכל
יפת יוגב
מאיר זוהר זיו
* בוגרי גודמן - ביה"ס למשחק בנגב

ידידים:
גורג'ט ואלי אביסרור - אביסרור משה ובניו
גלית וג'קי אביסרור - אביסרור משה ובניו
מורן וירם אביסרור - אביסרור משה ובניו
רינה ועד' נסים יהושע אבקסיס
מעין ואיתן אילוז -
י.ש.ע. השקעות ויזמות בע"מ
רותי וגדי ביתן
שוש וגיל בליטרא
חביב בן דוד - אפיק מדיה בע"מ
ירונה בן שלום וג'סטין ריצ'רדסון
יצחק בן שמואל
שרון ועודד בר - גלידה באר-שבע
מיכל ואיציק גדליהו - אלוף הספורט
דניאלה ויוסי גז
אירנה ובריס גלפבוים
אפרת זיו אספיס - שבולל הפקות
ד"ר אורי חבושה, רכז התקשרויות -
מכתשים מפעלים כימיים בע"מ
יוסי סבגטובי ותמרה טלפר -
סט. תמרה יועצים ופרויקטים בע"מ
סימה ויעקב כחלון
כימיקונקט בע"מ
רחל לוי, קשרי קהילה -
מכתשים מפעלים כימיים בע"מ
איריס ועופר ליפשיץ
אורית ועד' אורי מיטלר
ע.ע. מנור, ייזום, שיווק וניהול בע"מ
מנורה מבטחים פנסיה וגמל בע"מ
נגב מינרלים בע"מ
אבלון וגבי נגר - פארק הרכב גבי
יהודה ופולט נעים
יורם ודגנית סדן
צבי תקשורת והוצאה לאור בע"מ
יפעת ועמי צוקרט
עו"ד עינב חיו רחנפלד
טל שדה
פרחי שוקולד - צמיגי ליבוביץ'
אדווה שמש - גלריית אדה - בנות ובתים
חבליני מימון

נותני הסיוע ותורמים
מכתשים-אגן בע"מ, הקרן ע"ש מרק ריץ',
Adelis Fondation/Adelis Foundation

האנשים שמאחורי הקלעים

הנהלה ציבורית - יושב ראש: אשר גרינבאום

אברג'יל ריימונד, קרן אחון, אבי אטיאס, עו"ד דני אליגון, ד"ר אנגלרט מאיר, פניני בדש, ראובן בן סימון, משה גולדפרב, דניאלה גז, אהוד דוידסון, פרופ' צבי הכהן, עפרה חן, אהרון ידליון, דוד יוסוב, גילה לוי, עופר ליפשיץ, עליזה מנור, פרופ' ג'ורג' מרקוביץ, מאיר סהר, אריה קליינמן, אמיר רוזנבלט, יוסי רייך, יצחק שתיל

ממונה בטיחות יעקב הכהן ייעוץ משפטי רמה לשם, עו"ד מבקר חיצוני חדד את תורג'מן ושות', רו"ח מבקר פנימי אלברט פרץ, רו"ח רופא התיאטרון ד"ר מיקי (מייקל) גידון דוברות ויחסי ציבור איילת בראל נציגות מכירה מעיין אברהם, אירית אדרי, שגית אליהו, רותם בלילה, חן בן יהודה, יעלי בר חנין, ורד דהן, מאיה חביב, חן חמו, דנה מור, מורן קראדי אחראית משמרת חגית שלי קופאיות ליטל אודי, ליאנה גד, קרלה גיברג, הילה יעקובי, חלי סבג, סתיו קדוש, אורטל קינן, מירי שאול רכזת בקרת מנייים יפעת חלילי מנהלת פרויקטים שיווקיים מזל אבר מנהלת מח' תלמורקטינג וקופה אילנית וקנין-בקר מנהלת מכירות אזור דרום אושרה דנן מנהלת מכירות חוץ רונית קריספין רכזת מכירות סל תרבות מאיה מימון מנהלת המחלקה החינוכית הילה ז'נסקר-פז מחלקה חינוכית מאיה מימון, הילה סגיב, יעקב לוי, אוהד לייבוויץ' מרכז מצוינות בתיאטרון טל ישראל, אלעד רפאל חשבות כנרת סברי, רו"ח הנהלת חשבונות שרה כהן חשבות שכר והנה"ח אילנית דחליקה מזכירת התיאטרון אירית כהן ע. מנכ"ל דנה מימון מזכירת המחלקה האמנותית ליבי בן סימון מנהלת פרסום והפקה שני אמור אחראית מלבישות לריטה מיגרוב מלבישות יהודית אלקיים, עינת סמואל, עדי אזריאל, שנית ביטון, אביבית עמר איפור ועיצוב פאות ותסרוקות מרינה נודל מעצבת ומנהלת מחלקת תלבושות ואביזרים גילי כוכבי צוות טכני רוני בקר, יוסי ברומשטיין, יאיר דנן, אריה לוצאטו, דודו מויאל, יהודה מליסה, אלעד רחמים, ארבל פורסטר מנהלי במה משה הראל, אלי יוספי, אלי יורם, מוטי ברהום, חנוך אברהם מח' סאונד ומולטימדיה יעקב אבודרהם, אנדריי לומונובסקי, אייל פיש, ניר רובין מנהל טכני ומנהל מח' סאונד ומולטימדיה אופיר ספיר תאורה רותם אברם, שמעון זרחי, אבי זוהר, אלירן צדיק, גבי פרידריך מנהל ומעצב תאורה שמואל מור מנהלי הצגה שלמה לסרי, איציק קריספין מנהל הפקות ותפעול יואב מהרבני ועדה אמנותית ניר ארו, איה קפלן, עידו ריקליון, רפי ניב, שמוליק יפרח מנהל אמנותי רפי ניב סמנכ"ל כספים ומינהל אורן אהרוני מנכ"ל ומנהל אמנותי שמוליק יפרח

A play by **Hanna Azoulay Hasfari** | Directed by **Kfir Azulay**
Set and Costumes design **Jehudit Aharon** | Lighting **Amir Castro**
Music **Eldad Lidor** | Video **katia shepeliavaya**

The cast -

Amira - **Yael Eitan**
Evelyn - **Evelin Hagoel**
Malka - **Orly Tobaly**
Fanny - **Maayan Turgeman**

41 Rager Bvd. Beer-Sheva, Israel | Tel: 972-8-6266444 | www.b7t.co.il

The theatre is supported by:

The Ministry of Culture and Sport

Beer-Sheva Municipality

The Negev Development Authority

The Ministry for Development of the Negev and the Galilee

געגועים לעבר | שירה אחיון

الله يعلم

أَنَّ النَّفْسَ هَلِيكَةً بِالْيَاسِ

"אֱלֹהִים יִדְעוּ

שֶׁהַנֶּפֶשׁ מֵתְכַלֶּה בַּיָּאֵשׁ"

שָׁרָה עֲאִישָׁה רְדוּאָן.

אֶבְדָתִי אֶת הַדִּסְק שֶׁלָּהּ

מִחֶפְשֵׁת בְּשִׁירָתָהּ

אֶת קוֹלֹת בֵּית הַכְּנֶסֶת

בְּיוֹם כְּפֹר,

אֶת הַפִּיט הַמְהַדְדִים

מִזֶּה הַעֵבֶר הַתְּרוֹחֵק,

אֶת הַנְּעִיעוּת וְהַמְמִימוּת

שֶׁצָּבְדוּ לָנוּ

בְּמִדְיַת הָאֲשֶׁכְנָזִים.

صبرا على ما قضا ه الله

"קִבְלִי בְּסִבְלָנוּת

אֶת מֶה שֶׁנֶּזֶר הָאֵל"

שָׁרָה עֲאִישָׁה

וְאִמָּא אֶמְרַת:

הַמְדִי אֶלְלָה -

הוֹדִי לָאֵל וְשִׁתְקִי,

אֶבְל אֲנִי מוֹרְדָת.

שׁוֹאֵלָה: עַל מָה?

